

ren«-tilhængernes filosofi. Igen et eksempel på partiet venstres indsats i en socialdemokratisk regering.

De økonomiske beregninger vedrørende lovforslagets gennemførelse har intet med virkeligheden at gøre.

Lovforslagets gennemførelse uden om EF vil betyde en hærskafe af teknokrater og bureaukrater. Samtidig vil en afvikling af de berørte erhverv betyde en stigende arbejdsløshed, og til sidst vil der kun være hærskafe af teknokrater og bureaukrater tilbage.

Det er indlysende, at ingen ønsker, at befolkningen skal udsættes for fare fra farlige kemiske stoffer og produkter. Men faren har altid bestået, og selv om der er sket en voldsom udvikling på området, er sikkerheden langt større i dag end tidligere. Kendskabet til omgang med kemiske stoffer og produkter var minimale på vore arbejdspladser for blot 15 år siden. Nu er dette afhjulpet ved indførelse af krav om brug af handsker, masker og andet egnet arbejdstøj. Men tilbage står arbejdet med på den rigtige måde at informere om nødvendigheden af at bruge det beskyttende arbejdstøj. Ikke nok så mange mærkater, klassificeringer, emballeringer og godkendelsesordninger kan fjerne problemet at få mennesket til at omgås stoffer og produkter på en ansvarlig måde.

I modsætning til SV-regeringen går mindretallet ud fra, at ingen producent af kemiske stoffer og produkter fremstiller disse for at skade mennesker. Tværtimod har kemiske stoffer, på trods af risikoen ved at anvende dem, været til stor gavn for menneskeheden.

Selv ud fra snævre forretningsmæssige synspunkter er der på dette område ingen muligheder for at fremstille produkter med det formål at opnå en hurtig fortjeneste, uanset stoffets skadelige karakter. For det første er risikoen for at pådrage sig et økonomisk ansvar ved en sådan handle måde af betydelig størrelse, så det er klart, ingen vil løbe en sådan risiko. For det andet er der så mange eksperter hos konkurrerende virksomheder og offentlige instanser, at hvis det vides, at et stof er farligt for mennesker, vil der omgående blive reageret. For det tredje er det i dag ikke muligt at gennemføre produktioner af nye kemiske stoffer og produkter, uden at firmaet har en betydelig størrelse og en betydelig ekspertviden.

Da mindretallet går ud fra, at eksperter af den karakter, der her er tale om, har en etisk holdning til deres arbejde og videnskab, enten de er privat eller offentligt ansat, vil problemerne med kontrollen af nye kemiske stoffer og produkter være af international karakter. Mindretallet går ud fra, at disse eksperter har et udstrakt samarbejde, og at selv de videnskabsmænd, der arbejder med kemiske våben, udveksler viden og synspunkter med deres kolleger over landegrænserne.

Det er derfor slet ikke på dette niveau, problemerne ligger. Problemet er udelukkende et spørgsmål om information om, hvordan man omgås kemiske stoffer og om, hvordan man beskytter sig imod de farlige af dem.

At det ikke blot er mindretallet, der ser faren i dette lovforslag, fremgår af følgende citater fra MILJØ INFO af 13. marts 1979:

»Ifølge MSs beregninger vil sådanne undersøgelser koste virksomhederne eller importørerne 200.000 kr. pr. produkt. Men OJ mener, at de krævede undersøgelser let kan komme til at koste det fem-dobbelte, fordi der ofte må gennemføres en række alternative produktionsundersøgelser for at finde frem til produktet med de bedste egenskaber.«

Samme synspunkt fremføres af direktør Arne V. Jensen, Cheminova, i Ingeniøren (6/79). Men dette afvises over for MILJØ INFO af fuldmægtig Susanne Stii, miljøministeriet. »Sådanne alternative undersøgelser er ikke noget, vi kræver i loven. At en virksomhed af egen drift gør forskellige forsøg på at finde frem til det produkt, der har de bedste egenskaber, og måske også på at markedsføre forskellige beslægtede produkter for at finde ud af, hvad der sælger bedst, anfægter ikke tallet 200.000 kr. pr. stof,« siger hun.

Miljøstyrelsens beregninger over, hvad den nye kemikalielov vil koste erhvervsvirksomhederne (200.000 kr. pr. stof), bør sættes i relation til medicinindustriens erfaringer. Her har man overalt i verden i de sidste 15 år måttet satse stadigt kraftigere på den såkaldte »registreringsforskning«, dvs. forskning der alene finder sted for at kunne opfylde registreringsmyndighedernes (herhjemme sundhedsstyrelsens) voksende krav til dokumentation af nye lægemidlers virkninger og – især – bivirkninger. Det kan anslås, at ca. 25